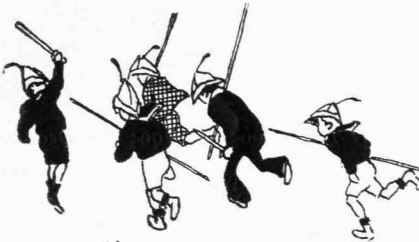

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΦΙΦΙΚΑΣ

Τα παιδιά τῆς γειτονιάς μου, ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια καὶ ἄλλα ποῦ μὲ ποδιές ἀκόμα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ εἰς ποῖον φύλον ἀνήκουν, δὲν ἐβαρύνθησαν τὸ πολεμικὸν παιχνίδι.

Κωνσταντίνος

« Ἡ μάχη γύρω ἀπὸ τὸ Μπιζάνι εἶχε φθάσει εἰς ὀξύτατον σημεῖον. »

ἐπιτίθενται καὶ ἀναστατώνουν τὸν κόσμον μὲ τῆς μικρῆς φωνίτσες των. φωνίτσες πουλιῶν μᾶλλον παρὰ παιδιῶν.

* *

Χθὲς ὅμως ἓνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἔλειπεν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον. Σκυμμένος ἀπὸ τὸ παράθυρον, παρηκολούθει τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ πότε ἐνθουσιάζετο μὲ τὸ ἀποτέλεσμα, πότε ἐχειροκροτοῦσε μίαν ἡρωϊκὴν ἔφοδον, πότε ἔδιδε σοφὰς ὁδηγίας διὰ μίαν κυκλωτικὴν κίνησιν.

— Γεῶργο, τοῦ εἶπα· γιατί δὲν παίζεις σήμερα; Ἐβαρέθηκες;

— Όχι. Δεν μ' αφήνουνε. Λένε πώς είμαι ἄρρωστος. Μὰ ἐγώ δὲν ἔχω τίποτε.

Ἀλλὰ ἐπενέθη ἡ νταντᾶ του, ἡ ὁποία ἐστέκετο ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου.

— Μὴν τὸν ἀκοῦτε, κύριε. Εἶχε ζέστη ὅλη τὴ νύχτα. Σήμερα τοῦ δώσαμε για-
τὸ γό.

Εἰς τὸ μεταξὺ κάτω ἡ μάχη γύρω ἀπὸ τὸ Μπιζάνι εἶχε φθάσει εἰς ὀξύτατον σημεῖον.

Ἡ Λιλίκα καὶ ἡ Φιφῆ, ἀνεβασμένες εἰς ἓνα σωρὸ πέτρων, ἀντεπροσώπευαν τὴν ἄμυναν. Δύο μικροὶ εἰς τὰ πλάγια ὑπερήσπιζαν γενναίως τὰ προέχοντα πυ-
ροβολεῖα.

* *

οὐκ εἰς ἔφοδοι εἶχαν ἀποκρουσθῆ. Οἱ πολιορκηταὶ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀνεβούνη εἰς τὸν σωρὸν τῶν πετρῶν. Ἐνα αὐτοκίνητον — ὁ μικρὸς Γιαννάκης φρυῶν καὶ θορυβῶν — ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρον τῆς παρατάξεως εἰς τὸ ἄλλο.

Ὁ Γεῶργος ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐφώ-
να εἰς τὸ αὐτοκίνητον :

— Σωφῆρ! Σωφῆρ! Σωφῆρ! Ἔλα νὰ σοῦ δώσω μιὰ διαταγή.

Ὁ αὐτοκίνητον ἐπλησίασε μὲ θόρυβον καὶ μούγγρισμα.

— Νὰ πᾶς πίσω, ἀπὸ τὴν μάνδραν, σιγά-σιγά, νὰ ῥίψης κάτω τὴ Φιφίκα. Τότε θὰ πέση τὸ Μπιζάνι.

Ὁ σωφῆρ ἐξετέλεσε τὴν κυκλωτικὴν κίνησιν. Ἀλλὰ ἐλησμόνησε νὰ παύσῃ τὸ μούγγρισμα τῆς μηχανῆς, καὶ ἡ Φιφίκα, ἀκούσασα ὅτι τὸ αὐτοκίνητον ἔρχεται, ἐγύρισε καὶ τοῦ ἔδωκε στὰ μούτρα ὅλα τὰ φύλλα τοῦ δένδρου τοῦ εἶχε στὴν ποδιά της.

— Βλάκα! τοῦ ἐφώναξε ὁ Γεῶργος ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἐν τούτοις, ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε, ὁ ἥλιος κατέβαινε, ἡ βραδυὴ ψύχρα ἐγίνετο αἰσθητή, τὸ Μπιζάνι ἀνθίστατο, οἱ αἰφνιδισμοὶ ἀπεχρούοντο, καὶ ὁ Γεῶργος ἔπρεπε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον.

— Λιγάκι ἀκόμα καὶ θὰ τοὺς πάρουμε, ἔλεγαν οἱ πολιορκηταὶ.

«Τὸ αὐτοκίνητον ἐπλησίασε μὲ μούγγρισμα...»

«Ἡ Φιφίκα τοῦ ἔδωσε στὰ μούτρα ὅλα τὰ φύλλα...»

Ἄλλὰ ἡ ἄμυνα ἐξηκολούθει. Κάτι ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ. Ἡ νταντᾶ ἐτραβοῦσε πλέον τὸν Γεῶργο ἂν τὸ πόδι.

— Παραδοθῆτε! ἐφώναζαν οἱ πολιορκηταί.

— Πῶς νὰ παραδοθῶμε; εἶπεν ἡ Φιφίκα, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε βέβαια τὴν μονολεκτικὴν ἀπάντησιν ποῦ ἔδωκε κάποτε ὁ Καίπρων εἰς τὸ Βατερλώ, διὰ νὰ τὴν ἐκσφινδονήσῃ στὰ μούτρα τῶν μικροσκοπικῶν πολιορκητῶν.

— Πῶς νὰ παραδοθῶμε ποῦ δὲν μᾶς πῆραν;

Ὁ Γεῶργος εἰς τὸ μεταξὺ ἐπιμένει νὰ στέκῃ στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, νὰ ἐπιβλέψῃ τὴν τύχην τῆς πολιορκίας. Τότε ἐνεφανίσθη καὶ ἡ μαμά, ἡ ὁποία ἐφώναξε:

— Φιφίκα, νὰ παραδοθῆτε! Ὅριστε μὲς! νὰ κρυώσῃ τὸ παιδί μὲ τὴν ἐπιμονή σου.

«Τὸ Μπιζάνι ἔπεσε,
καὶ οἱ νικηταί...»

Ἡ Φιφίκα παρεδόθη, τὸ Μπιζάνι ἔπιε, οἱ πολιορκηταὶ ἠλάλαξαν, ὁ Γεῶργος ἀτεσύρθη, τὸ παράθυρον ἔκλεισε καὶ ἡ γειτονιά τέλος ἠσύχασε.

[Φεβρουάριος 1913.]

Γ. Β. ΤΣ.

Ἡ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΧΑΜΗΔΙΕ»,

ἘΥΠΝΩ καὶ μούπαν ἔρχεται
τὸ «Χαμηδιέ» καὶ πάλι,
καὶ μόνος μου παραλαῶ
καὶ κατεβαίνω στὸ γιालὸ
μ' ἓνα μεγάλο κιάλι.

— Ἐγὼ τὸ πρωταπάντησα
τὸ κακομοιριασμένο,
στὴ Σύρα, στὸ Σουέζ κι' ἄλλοῦ,
μοῦ λέει κῆμα τοῦ γιालοῦ
θολό, μελανιασμένο.

Δεύτερο κῆμα ῥώτησα:
γιατί νὰ ξεμντίσῃ
στῆς Μεσογειῶν τὸν γιालό;

Περνᾷ τὸ κῆμα τὸ τρελὸ
χωρὶς νὰ μ' ἀπαντήσῃ.

Τὸ τρίτο κῆμα ῥώτησα:
γιατί καὶ πάλι πλέει
στῆς Μεσογειῶν τὰ νερὰ
μὲ τὸν Ρεούφ τὸν μασκαρᾶ;
— Ἐξέρω κι' ἐγὼ; μοῦ λέει.

Τέταρτο κῆμα ῥώτησα:
γιατί μᾶς φοβερίζει
τὸ «Χαμηδιέ» τὸ φοβερό;
— «Γιὰ τὸν κακὸν τοῦν καιρὸν»,
τὸ κῆμα ψιθυρίζει.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ